

Ран Босилек
За шарена премяна

Път поело петленце. Насреща му момченце.

– Добра среща, петленце! – Живо да си, момченце!

– Къде, петле, отиваш?

– За шарена премяна. Не ми никак харесва цяло бяло да ходя. Не знаеш ли, момченце, къде мога да найда шареничка премяна?

– Зная, бяло петленце. Разбрах снощи от баба. Приказка ми разказа за Слънчова майчица. Който стигне до нея, ум и разум добива. Каквото си пожелаеш, винаги го постига.

– Кой път води, момченце, към Слънчова майчица?

– Ще вървиш все нататък, дето Слънчо изгрява.

– Живо да си, момченце!

– На добър час, петленце.

И тръгнало петлето. Дълго време вървяло. На дъбово клонченце преплувало морето. Най-подире стигнало до Слънчови дворове. Гледа – порти високи.

Чук-чук-чук! Чук!

– Кой чука? – пита майка Слънчова.

– Петлето.

– Какво искаш? – Нова пъстра премяна.

– Нали имаш беличка? Защо не си доволно?

– Вижда ми се простичка. Иска ми се шарена.

– И бялата, петленце, не е никак простичка. Но щом искаш шарена, и за нея премина поля, гори, морета, от мен ще я получиш. Още днеска ще имаш перушина шарена – червеничка, синичка, зеленичка, жълтичка. Слънчо ще те надари с ум и разум, и сила, та с враг хищен да можеш лесно да се разправяш.

Подало се слънцето. Попитало майка си:

– Това петле що дири?

– Иска пъстра премяна.

Засмяло се слънцето. Попитало петлето:

– Защо не си харесваш беличката премяна?

– Вижда ми се простичка.

– Няма така да мислиш, мое бяло петленце, кога станеш умничко.

Щом толкова желаш и си дошло при мене, нека да ти израсне нова пъстра премяна – червена и синичка, зелена и жълтичка. Като мене ще греш! Ала ще ти оставя едно перо беличко на дясното краченце. Та ако ти дожалей за бялата премяна, клъвни леко перцето и пак бяло ще станеш.

Навело се слънцето. Помилвало петлето. Тоз миг то се видяло в нова пъстра премяна, Подскокнало, запяло:

Кукуругу-у! Вижете как ме дарува Слънчо драг. Весело ще си живея. Всяка сутрин ще му пея!

Тръгнало си петлето. На дъбово клонченце преплувало морето. Вървяло що вървяло – приближило гората. Перата му шарени отдалече греели.

Ястреб хвъркал в небето. Щом съгледал петлето, спуснал се и връхлетял, сграбил го и отлетял.

Закрякало петлето:

– Чуй ме, чуй ме, ястребе! Преди да ме погубиш, опитай ми силата. От Слънча я получих. Ако ти се хареса, ще те вода при него. По-юначен ще станеш... Ще надминеш орела.

– Каква сила, бре Петльо? На ярка ли приказваш?

– Не приказвам. Опитай! Хайде да се преборим!

Съгласил се ястребът и си пуснал петлето.

То назад се отдръпва. Наежва се. Подскача, па ястреба юнашки клъвва право в окото.

Писнал страшно ястребът. Завъртял се от болка. През туй време петлето избягало в нивята. Съзряла го Лисана. Сграбчила го и рекла:

– Ох, на така петлето! И какво си шаренко! Отдалеч те съгледах. Сега ще те излапам. Ала искам да видя дали си ми глупаво като всички петлета. Слушай сега, петленце, какво ще те попитам! Ако ти си Лисана и си хванеш петленце, какво ще го направиш?

– Аз ли? – рекло петлето. – Ще застана смирено с предна лапа на сърце. Ще погледна нагоре и ще кажа радостно: „Благодаря, Слънчице, че ни прашаш светлинна, та отдалеч съгледах шареното петленце!“– После ще го излапам.

– Умничко си, петленце – засмяла се Лисана. – И аз така ще сторя, преди да те изхрускам.

Хитроумна Лисана оставила петлето. Застанала смирено. С предна лапа на сърце погледнала нагоре и викнала доволна:

– Благодаря, Слънчице, че ни прашаш светлинна, та отдалеч съгледах това пъстро петленце!

Но петлето туй чака. Фър-р-р, фър – горе в клонака на близката топола. Плясва криле, запява:

– Кукуругу-у! Лисана излъгана остана!

Поглежда го Кумата. Няма какво да стори, па скрива се в гората.

Размислило петлето:

– И сега се отървах. Ум ми даде слънцето. С тая пъстра премяна добро няма да патя.

Сетило се петлето що му рекло слънцето. Погледнало крачето, на крачето – перцето сам-само се белее. Клъвнало го петлето и станало беличко. Па плеснало с крилете и запяло весело:

Печи, печи, слънчице! Зрей ми, зрей ми, зрънчице! Да ми станеш златничко, та да клъвна сладичко! Да си пея раничко – по-раничко да стане ранобуден стопанин.

Върнало се петлето. В ширни двори запяло. Слушали го радостно работливи стопани.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Неделков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3345>]